

Sygn. akt **IC 1029/16**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 czerwca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR del. Tadeusz Bulanda

Protokolant: sekretarz sądowy Agnieszka Skolimowska

po rozpoznaniu w dniu 22 maja 2017 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy z powództwa **(...) Banku (...) S.A. z siedzibą w W.**

przeciwko **M. A. i J. A.**

o **zapłatę**

I. Oddała powództwo;

II. Zasądza od (...) Banku (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz M. A. i J. A. kwoty po 1000 (jeden tysiąc) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu i nie obciąża powoda kosztami procesu w pozostałym zakresie.

Sygn. akt IC 1029/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 18 kwietnia 2016 roku, wniesionym do Sądu Okręgowego w Łodzi, (...) Banku (...) S.A. z siedzibą w W. domagało się zasądzenia od M. A. i J. A. kwoty 2 931 195,76 zł z dalszymi odsetkami maksymalnymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także kosztów postępowania według norm przepisanych. W uzasadnieniu powód wskazał, iż w dniu 23 września 2010 roku zawarł z (...) P. umowę sprzedaży wierzytelności, na podstawie której nabył wierzytelność przysługującą zbywcy względem pozwanych z tytułu zaciągniętego przez nich kredytu, który nie został spłacony i jest w całości wymagalny (pozew – k. 2-3).

M. A. i J. A. wniesli o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanych kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwani podnieśli zarzut niewłaściwości miejscowej, a także zarzut przedawnienia, a nadto zakwestionowali jako nieudowodnione roszczenie o zapłatę wraz z odsetkami umownymi i odsetkami za opóźnienie, tak co do zasady, jak i wysokości (odpowiedź na pozew M. A. – k. 28-33, odpowiedź na pozew J. A. – k. 41-46).

Postanowieniem z dnia 16 sierpnia 2016 roku Sąd Okręgowy w Łodzi stwierdził swoją niewłaściwość i przekazał sprawę do rozpoznania i rozstrzygnięcia Sądowi Okręgowemu w Warszawie jako miejscowo właściwemu (postanowienie – k. 58).

W odpowiedzi na zarzut przedawnienia powód wskazał, iż w związku z brakiem spłaty kredytu objętego pozwem wierzyciel pierwotny w dniu 8 września 2004 roku wystawił bankowy tytuł egzekucyjny, który został opatrzony klauzulą wykonalności przez Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia (sygn. akt I Co 902/05), dwukrotnie wszczynane było postępowanie egzekucyjne, przy czym drugie zostało zakończone umorzeniem postępowania w dniu 23 lipca 2012 roku. Powód podał również, że w celu wyegzekwowania roszczenia złożył wniosek o zawiązanie do

próby ugodowej. Według oświadczenia powoda na posiedzeniu w sprawie o sygn. akt I Co 3139/13 w dniu 3 lutego 2014 roku nikt się nie stawił (pismo powoda z dnia 4 listopada 2016 roku – k. 68-71).

Pozwani zaprzeczyli, iżby zostali zawezwani do próby ugodowej i podnieśli, że powód nie wykazał tej okoliczności. Niezależnie od tego pozwani podnieśli, że zawezwanie do próby ugodowej nie może prowadzić do przerwania biegu przedawnienia, jeżeli celem tej czynności jest jedynie zapobieżenie przedawnieniu. Skoro zaś bezskuteczna egzekucja przeciwko pozwanym była prowadzona od 2004 r., to było oczywiste, że złożenie wniosku o zawezwanie do próby ugodowej po 10 latach nie przyniesie skutku (pisma pozwanych z dnia 14 lutego 2017 roku – k. 87-94 i 98-100).

Przed zamknięciem rozprawy powód nie ustosunkował się do stanowisk pozwanych zawartych w pismach z dnia 14 lutego 2017 r.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 maja 2003 roku pomiędzy M. A. i Bankiem S. w P. została zawarta umowa w celu restrukturyzacji zadłużenia, obciążającego M. A. z tytułu umów kredytowych. Zgodnie z § 1-3 tej umowy M. A. zobowiązał się do zapłaty na rzecz B. w P. należności głównej w wysokości 861 472,76 zł oraz odsetek zapadłych na dzień zawarcia umowy w łącznej wysokości 27 370,25 zł (umowa nr (...) – k. 14-15v).

J. A. poręczyła wykonanie zobowiązania M. A. wynikającego z ww. umowy i poddała się egzekucji w zakresie wykonania zobowiązania wynikającego z umowy nr (...) oraz wyraziła zgodę na wystawienie przeciwko niej bankowego tytułu egzekucyjnego najpóźniej do dnia 29 marca 2017 (poręczenie – k. 16).

W dniu 5 lipca 2004 roku Bank S. w P. rozwiązał umowę nr (...) z uwagi na niewywiązanie się przez M. A. z postanowień umowy nr (...). Zadłużenie z tytułu tej umowy na dzień rozwiązania umowy wynosiło 935 288,97 zł. (zawiadomienie o rozwiązaniu umowy nr (...) – k. 17, potwierdzenia odbioru – k. 17v).

W dniu 8 września 2004 roku Bank S. w P. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) przeciwko M. A. i J. A. na kwotę 861 472,76 zł tytułem należności głównej, 87 405,34 zł tytułem odsetek od dnia udzielenia kredytu do dnia 8 września 2004 roku wraz z dalszymi należnymi odsetkami od dnia 9 września 2004 roku do dnia zapłaty, obliczane od kwoty 861 472,76 zł według zmiennej stopy procentowej obowiązującej w banku, która na dzień sporządzenia bankowego tytułu egzekucyjnego wynosiła 24% w stosunku rocznym (bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) z dnia 8 września 2004 roku – k. 72).

Postanowieniem z dnia 4 października 2005 roku (sygn. akt I Co 902/05) Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nr (...) z dnia 8 września 2004 roku przeciwko dłużnikom solidarnym M. A. i J. A. – łącznie co do kwoty nieprzekraczającej 1 722 945,52 zł (postanowienie – k. 74).

Postanowieniem z dnia 27 października 2010 roku (sygn. akt KM 349/10) Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Kozienicach umorzył postępowanie egzekucyjne prowadzone z wniosku Banku S. w P. przeciwko M. A. i J. A. wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji (postanowienie – k. 75).

W dniu 26 stycznia 2011 roku Bank S. w P. złożył wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy-Śródmieścia B. M. (wniosek – k. 76-77).

W dniu 26 czerwca 2012 roku została zawarta umowa przelewu wierzytelności pomiędzy powodem (...) Banku (...) S.A. z siedzibą w W. a Bankiem S. w P.. W skład portfela nabytych wierzytelności wchodziła wierzytelność przysługująca Bankowi S. w P. przeciwko M. A. i J. A. z tytułu umowy nr (...) (umowa cesji – k. 7-13).

Postanowieniem z dnia 23 lipca 2012 roku (sygn. akt KM 186/11) Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy-Śródmieścia B. M. umorzył postępowanie na wniosek wierzyciela na podstawie art. 825 § 1 k.p.c. (postanowienie – k. 78).

Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie dokumentów złożonych do akt sprawy, bowiem informacje w nich zawarte tworzyły spójny obraz stanu faktycznego, a żadna ze stron nie kwestionowała ich autentyczności, jak również Sąd nie znalazł podstaw do ich podważenia z urzędu.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu w całości z uwagi na skutecznie podniesiony zarzut przedawnienia.

Zgodnie z art. 117 § 1 i 2 kc z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Jednakże zrzeczenie się zarzutu przedawnienia przed upływem terminu jest nieważne.

Zgodnie z art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata.

Stosownie do art. 123 § 1 pkt 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia.

W myśl art. 124 § 1 i 2 kc po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo. W razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym albo przez wszczęcie mediacji, przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone.

Zgodnie z art. 125 § 1 kc roszczenie stwierdzone prawomocnym orzeczeniem sądu lub innego organu powołanego do rozpoznawania spraw danego rodzaju albo orzeczeniem sądu polubownego, jak również roszczenie stwierdzone ugodą zawartą przed sądem albo przed sądem polubownym albo ugodą zawartą przed mediatorem i zatwierdzoną przez sąd, przedawnia się z upływem lat dziesięciu, chociażby termin przedawnienia roszczeń tego rodzaju był krótszy. Jeżeli stwierdzone w ten sposób roszczenie obejmuje świadczenia okresowe, roszczenie o świadczenia okresowe należne w przyszłości ulega przedawnieniu trzyletniemu.

Odnosząc powyższe przepisy do rozpoznawanej sprawy stwierdzić trzeba, że termin przedawnienia roszczenia objętego pozwem, jako związanego z prowadzeniem działalności gospodarczej banku, wynosił 3 lata. Termin ten nie został wydłużony, bowiem przedmiotowe roszczenie nie zostało stwierdzone w trybie określonym w art. 125 § 1 kc.

Termin przedawnienia roszczenia objętego pozwanemu ulegał dwukrotnemu przerwaniu, bowiem do czynności przerywającej bieg przedawnienia należy zaliczyć złożenie wniosku o wszczęcie egzekucji i przedawnienie nie biegło na nowo przez okres prowadzenia postępowania egzekucyjnego.

Drugie z postępowań egzekucyjnych prowadzonych przeciwko pozwanym zostało zakończone postanowieniem Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy-Śródmieścia B. M. z dnia 23 lipca 2012 roku o umorzeniu postępowania egzekucyjnego. W tej sytuacji przedawnienie roszczenia objętego pozwem nastąpiło 23 lipca 2015 r.

Powód nie wykazał, iżby po umorzeniu postępowania egzekucyjnego w dniu 23 lipca 2012 r., a przed złożeniem pozwu w tej sprawie w dniu 18 kwietnia 2016 r. została podjęta jakakolwiek czynność zmierzająca do wyegzekwowania roszczenia. Mimo zaprzeczenia pozwanych, powód nie udowodnił, aby skierował przeciwko nim zawiadanie do próby ugodowej. Zawarte w piśmie z 4 listopada 2016 roku twierdzenie, iż w dniu 3 lipca 2014 roku w sprawie toczony przed sygn. akt I Co 3139/13 odbyło się posiedzenie w sprawie z wniosku o zawiadanie do próby ugodowej nie zostało poparte żadnym dowodem. Zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 kc i art. 232 kpc to na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia wszczęcia postępowania pojednawczego, skoro wywodził z tego faktu skutek w postaci przerwania biegu

przedawnienia. Powód jednak nie udowodnił tej okoliczności, ani też nie udowodnił, iżby postępowanie to zostało przedsięwzięte bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Stwierdzić trzeba, że w sytuacji, gdy roszczenie przekraczające 2 mln złotych nie zostało wyegzekwowane przez 8 lat od 2004 do 2012 r. należy uznać, że rzekome wszczęcie postępowania pojednawczego nie miałyby na celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia, lecz zmierzałyby wyłącznie do przerwania biegu przedawnienia.

Podsumowując powyższe rozważania stwierdzić trzeba, że wobec skutecznego uchylecia się przez pozwanych poprzez podniesienie zarzutu przedawnienia od roszczenia objętego pozwem, powództwo podlegało oddaleniu.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 102 k.p.c., obciążając powoda, mimo przegrania procesu, kosztami postępowania jedynie w części, tj. zobowiązując go do zwrotu części kosztów zastępstwa procesowego do kwoty po 1 000 złotych. Sąd przyjął, iż w niniejszej sprawie zachodzą szczególne okoliczności pozwalające na nieobciążanie powoda całością kosztów należnych pozwany, bowiem zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwolił na ustalenie, iż roszczenie objęte pozwem, o wartości bliskiej 3 mln zł, istnieje, a jedynie na skutek podniesienia zarzutu przedawnienia nie może być skutecznie dochodzone. W tych okolicznościach, zasądzenie w pełni kosztów procesu na rzecz pozwanych pozostałoby w sprzeczności poczuciem sprawiedliwości.

Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku z 5 czerwca 2017 r.